

Era taulejada imaginària

I auie un còp un mainatge, damb es pairs mèrs rics dera ciutat. Se didie Hassan e auie toti es jòcs que vos podéssetz imaginar e mèrs.

Eth madeish palai a on viuie ère coma un musèu deth joguet, hèt de mil e un joguets desparièrs! Mèrs Hassan auie un problèma fòrça gròs, un problèma que non se podie resòlver ne damb tot er òr deth mon: se trapaue tan solet en casa que s'engüejauè mès qu'ua òstra. Jamès non auie arrés damb qui jogar e ja n'èrè cansat de guanhar-se tostemp ada eth madeish. Enquia qu'un dia tustèren ena pòrta.

Qui deuie èster? Non podien èster es pairs: trabalhauen, e ath delà, auien claus de casa. Hassan dauric era pòrta e se trapèc un mainatge damb pòga ròba e fòrça hame.

-Ei, me digui Shacabac e hè dies qu'è er estomac vuet.

-Donques as auut sòrt, ja qu'èra ath punt de dinar. Entra! Entra!, que mos ac passaram fòrça ben! -exclamèc Hassan, qu'èrè eufòric de poder parlar damb quauquarrés.

Li acabaue de víer tath cap ua idèa: jogarien ath jòc dera: Era taulejada imaginària

Hassan e Shacabac se seiguèren comodament ena taula deth minjador. E en tot qu'era un li viege saliuèra sonque de pensar ena taulejada, er aute se heiregaue es mans de pensar ena grana vrespada que se li presentaue!

-Tà dauant eth prumèr plat! -ordenèc Hassan.

Shacabac demoraue, pacient. Mèrs era hame bramaue en veir qu'eth prumèr plat non apareishie peth lòc.

-Que non minges, Shacabac? Aquest coscós damb verdure e saussa piqueta hèt damb bolhon de poralha non vau arren, heired!

Shacabac non sabie ce qué pensar: eth se morie de hame e eth mainatge ric sonque li aufrie un plat imaginari.

Mèrs decidic seguir-li eth jòc e hec a veir que minjaue coscós.

-Va plan! E ara eth dusau!

Shacabac demoraue damb ànsia qu'aguest còp eth plat siguesse ben reau. Mèrs quina decebuda auec quan vedec qu'eth poret damb curri e truhes, rostit damb huelhes de laurèr e generós en espècies gustoses e aromatiques que demanèc Hassan, ère tanben un plat invisible! Hassan, mèrs content que jamès, persutaue e persutaue en que Shacabac s'ac auie de minjar tot. E a cada plat imaginari qu'aufrie eth mainatge ric, mèrs mau li hèje eth vrente ath mainatge praube.

Shacabac se neguèc a minjar es pòstres, ja non podie mèrs, damb tant peguejar!

Auie de cercar ua solucion que metesse fin ad aqueth patiment.

O s'acabaue eth jòc o era hame acabarie damb eth!

-Non ei que non volga eth tòc chicolate, Hassan. Ei qu'eth chicolate me met nerviós!

Mès Hassan non entrèc en rason. Alavetz Shacabac hec a veir que minjaue un tròç de chicolate imaginari e de patac, entrèc en un estat d'istèria sense contraròtle! non paraue de botjar es braci e es cames sense sentit enquia qu'era gèrta mès polida deth minjador queigüec en solèr.

-Eeep! Perqué as trincat era gèrta? Que t'as capvirat? -criaue Hassan, damb es uelhs coma iranges.

-Ja t'è avisat -didec Shacabac -en tot seguir-li eth jòc per darrèr viatge- eth chicolate me met fòrça nerviós!

Mès Hassan, luenh d'enfadar-se, esclatèc d'alegria non pas pera gèrta trincada, senon pr'amor que enquia aqueth dia, credie que non existie arrés capable d'arribar tan luenh coma auie arribat Shacabac ara ora de jugar. Non sonque auie hèt a veir que minjaue es plats qu'eth s'endonviave, senon que s'endonvièc qu'eth chicolate imaginari lo metie fòrça nerviós. En definitiva, ua grana actuacion! Auie perdut ua gèrta a uelhs vedents qu'es sòns pairs la esbramassarien, mès auie guanhat eth mielhòr companh de jòcs de tota era ciutat.

-Gràcies, Shacabac! è passat era melhor vrespada dera mia vida. En mòstra de gratitud, te posqui assegurar qu'ara òc que minjaram de vertat!

E atau ei coma Hassan, eth mainatge ric mès engüejat dera ciutat, e Shacabac, eth mainatge praubè que tostemp li guanhaue era partida ara hame, comencèren ua amistat mès redona qu'ua pilòta.

Guion: Dan Kirchner

- 
- 
- Amb el suport de 

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.

- [Avís legal](#) |
- [Segell de qualitat](#) |
- [Contacta 54€0](#) |
- - [Idiomes](#)
 - [Català](#)
 - [Castellano](#)
 - [English](#)